

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **F. M. B. – S. p. p. o d. n.**, zastoupeného Mgr. Marcelou Zavřelovou, advokátkou v Mladé Boleslavi, Kaléfova 404, za účasti **1) Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, **2) Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 260/2005 – 43,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 260/2005 - 43 odmítl jednak žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 12. 4. 2005, č. j. 2777/05 - 170, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 11. 2004, č. j. 112754/04/048980/3858, jímž byl stěžovateli sdělen předpis penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 121 473 Kč a jednak žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 8. 2005, č. j. 52/68349/2005 - 525, kterým bylo částečně vyhověno žádosti stěžovatele o prominutí penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 121 473 Kč a současně nebyl prominut odvod ve výši 412 971 Kč. Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že rozhodnutí finančního ředitelství bylo stěžovateli doručeno dne 14. 4. 2005 a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla předána k poštovní přepravě až dne 7. 10. 2005, tedy zjevně po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne doručení správního rozhodnutí. Proto městský soud žalobu

ve vztahu k tomuto rozhodnutí odmítl jako opožděně podanou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud jde o žalobu v části směřující proti rozhodnutí ministerstva, byla městským soudem odmítnuta jako nepřípustná podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., protože se jedná o rozhodnutí vydané podle ustanovení § 55 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), které je podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. z přezkumu soudem vyloučeno.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. vyslovil stěžovatel nesouhlas s tímto rozhodnutím. Stěžovatel nejprve popsal průběh řízení před správními orgány, konstatoval obsah žaloby a posléze i odůvodnění napadeného usnesení městského soudu. Dále vyjádřil přesvědčení, že na rozhodnutí ministerstva se kompetenční výluka podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. nevztahuje, neboť se skutečně jedná o rozhodnutí v pravém slova smyslu. Je tomu tak proto, že tímto rozhodnutím bylo jeho žádosti vyhověno pouze částečně a částečně bylo rozhodnuto ve věci v jeho neprospěch. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby bylo usnesení městského soudu zrušeno za účelem opětovného posouzení obou rozhodnutí a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se ztotožňuje s argumentací městského soudu a navrhlo odmítnutí kasační stížnosti.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhlo zamítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku pro jeho neoprávněnost a zdůvodnilo, proč žádosti stěžovatele týkající se poskytnuté dotace nevyhovělo.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v případě odmítnutí žaloby krajským soudem mohou stížní námitky uplatněné v kasační stížnosti směřovat pouze k nezákonnosti usnesení o odmítnutí návrhu (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Je tomu tak proto, že odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek. Věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti nic nenamítal, pokud byla žaloba odmítnuta ve vztahu k rozhodnutí finančního ředitelství pro její opožděnost, Nejvyšší správní soud proto se zřetelem k ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v tomto rozsahu nezákonnost napadeného usnesení nepřezkoumával.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že kompetenční výluka podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. se nevztahuje na rozhodnutí ministerstva, které je rozhodnutím v pravém slova smyslu, tuto stížní námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Předmětným rozhodnutím ministerstva ze dne 11. 8. 2005, č. j. 52/68349/2005 - 525, které bylo vydáno podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků, bylo stěžovateli jednak prominuto penále ve výši 121 473 Kč předepsané platebním výměrem Finančního úřadu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 11. 2004, č. j. 112754/04/048980/3858 a jednak mu nebyl

prominut odvod ve výši 412 971 Kč uložený platebním výměrem Finančního úřadu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 11. 2004, č. j. 112690/04/048980/3858.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

V řízení o prominutí daně může ministerstvo daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení (§ 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků). Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí (§ 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků).

Z uvedeného vyplývá, že se jedná o mimořádný procesní prostředek dozorčího práva, nikoli o skutečný opravný prostředek, tedy instrument správního orgánu, jehož pojmovým znakem není právní nárok žadatele na meritorní projednání.

Rozhodnutí vydané podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví, protože takové rozhodnutí nemá povahu úkonu, který zakládá, mění nebo ruší práva, ani závazně neurčuje práva a povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a nerozhoduje se jím proto o právu ve smyslu nároku založeného zákonem (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2003, č. j. 10 Ca 96/2003 - 8). Je sice skutečností, že povinnost odvodu a předpis penále byly stěžovateli uloženy pravomocnými správními rozhodnutími, ale podaná žádost o prominutí ještě nezakládá právní nárok stěžovatele na vyhovění takové žádosti, ani nárok na meritorní projednání.

Nejvyšší správní soud judikoval obdobně již i v minulosti. Tak např. v důvodech nálezu Boh. A 9597/1932 uvedl, že „Dozorčí právo ... vykonává žalovaný úřad jako část své úřední, citovaným zákonem mu přikázané kompetence k ochraně veřejných zájmů a práva objektivního... Již z toho, že při výkonu dozorčího práva jde o ochranu veřejných zájmů, plyne, že soukromá strana nemůže uplatňovati nárok na to, aby úřad vykonal dozorčí právo jemu příslušející, neboť ochrana zájmů veřejných náleží toliko úřadu“. Obdobně v jiných nálezech (srov. Boh. A 1577/22, 5440/26) vyslovil, že „Nemá-li strana podle toho vůbec subjektivního právního nároku na to, aby úřad užil svého dozorčího práva, lze jí tím méně přiznati nárok, aby je vykonal v její prospěch určitým, pro ni žádoucím způsobem“.

Se zřetelem k uvedenému dospěl městský soud v napadeném usnesení ke správnému závěru, že rozhodnutí ministerstva vydané podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků je z přezkumu ve správním soudnictví vyloučeno (§ 70 písm. a) s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu